

Zimný príbeh s vôňou horúcej čokolády

Na Vianoce chcem len teba

Vianoce prichádzajú
každý rok. No láska,
akú cíti Max k Anne,
prichádza iba
raz za život.

Silvia Demovičová

VERBARIUM

**Na Vianoce
chcem len teba**

Pre Emu T.

Text © Silvia Demovičová, 2025

Cover illustration © Mgr. Petra Slamková - fancyillustrator, 2025

Vydalo vydavateľstvo Verbarium s. r. o., Bratislava, 2025

www.verbarium.sk

Zodpovedná redaktorka: Ildikó Jančo Mészáros

Jazyková redaktorka: Anita Ráczová

Návrh obálky: Ildikó Jančo Mészáros

Grafická úprava: Kinga Václavová

Tlač: Central Dabasi Nyomda Zrt.

ISBN: 978-80-8219-164-9

Silvia Demovičová

**Na Vianoce
chcem len teba**

VERBARIUM

VIANOČNÉ BINGO

Odfot' sa
so Santom

Zaspievaj
vianočnú
pesničku
s kamarátkami
v škole alebo
s kolegynami
v práci

Daj si
horúcu
čokoládu

Zaves na
stromček
nezvyčajnú
ozdobu

Obleč si
vianočný
sveter

Buď tajným
Santom

Urob
snežného
anjela

Napiš list
Ježiškovi

Pobozkaj
niekoho
pod imelom

Odfot' sa
v santovskej
čiapke
s najlepšou
kamoškou
/kamošom

Vyrob si
vianočný outfit
z neobvyklých
vecí

Daj si
vianočný
punč

Ozdob
medovník
bláznivým
spôsobom

Prečítaj si
knihu
so zimnou
tematikou

Natiahni si
vianočné
ponožky

Vyrob
pre niekoho
darček

Povedz
niekomu,
kto o tom
nevie, že ho
máš rád/rada

Postav
netradičného
snehuliaka

Pripni si
na celý deň
na oblečenie
nápis „Milujem
Vianoce!“

Napiš
zábavný
vianočný vinš
a zdieľaj ho

Ozdob
vianočný
stromček

Zaspievaj
koledu
s plnými
ústami
marsh-
mallows

Povedz
niekomu
vianočný vtip

Zabaľ jeden
darček
naslepo
a odfot' ho

Duch minulých Vianoc

Kapitola 1.

„Možno Vianoce... snád!... znamenajú niečo viac!“

Dr. Seuss

Ponáhľam sa cez vianočnú Trnavu. Z výkladov na mňa žmurkajú farebné svetielka, elektrické snehové vločky natiahnuté nad ulicou žiaria mäkkým zlatistým svetlom, ktoré sa odráža od sklených gúľ obrovského vianočného stromčeka na námestí. Vo vzduchu sa mieša vôňa vareného vína, cigánskej pečienky a karamelizovaných orieškov. Ľudia postávajú v hlúčkoch, smejú sa a veselo debatujú. Milujem obdobie adventu. Dnes sa však nemôžem zastaviť pri stánku a kúpiť si horúci punč, pretože už aj tak príšerne meškám na prvé rande.

Na konci pešej zóny zabočím do úzkej uličky vydláždenej mačacími hlavami. Takmer zletím na zem, keď sa pošmyknem na zľadovatenom chodníku. Nohy sa mi zapletú do dlhej sukne a mám čo robiť, aby som udržala rovnováhu. Dychším, akoby som odbehla maratón a z úst sa mi valí para ako z komínov Titanicu.

Zastanem pred bistrom *Sweet&Salty*. Kedysi sme sem chodievali so spolužiackami z gymnázia, pretože tu boli tie najlepšie koláče a väčšinou sa nám ušiel obľúbený stôl na poschodí, kde stála aj malá knižnica plná

oblúbených kúskov. Odkedy som však nastúpila na výšku, už som sa sem nedostala.

Ešte predtým, než to zmenili na moderné bistro, vraj slúžil tento priestor ako obchod, a preto celú prednú stenu tvorí výklad. Prekvapí ma, že v ňom nevidím žiadnu sviatočnú výzdobu, dokonca ani jediné svetielko. Možno si však dávajú načas, veď je len prvý decembrový týždeň.

Obzriem si svoj odraz v skle a vystrúham na seba nešťastnú grimasu. Ešte som ani nevošla dnu a už viem, že prvý dojem totálne skazím. Je skoro pol deviatej, meškám takmer dvadsať minút – nemohla som Adamovi ani len napísať, že prídem neskôr, pretože počas brigády sa mi vybil mobil. A čo je ešte horšie, vyzerám ako blázon, ktorý ušiel z kostýmového festivalu. Tesne pred odchodom ma totiž zdržala vedúca, takže som sa nestihla prezliecť. Mám na sebe dlhú tmavomodrú sukňu, tyrkysovú blúzku s nafúknutými rukávmi, a na nej čierny korzet. Fialový plášť som, našťastie, nechala v práci a prehodila cez seba zimnú bundu, no vnútri si ju budem musieť vyzliecť. Dlhé hnedé vlasy mi splývajú cez ramená zapletené v hrubých vrkočoch. Vyzerám presne ako Anna z Ľadového kráľovstva, čo krpci v detskom centre, kde brigádujem ako animátorka, nesmierne oceňujú, no Adama tým, pravdepodobne, neohúrim.

Pramene, ktoré mi rozstrapatil vietor, si zastrčím za uši a ešte raz nakuknem cez výklad. Pohľadom prebehnem hŕstku ľudí pri stolíkoch, až kým nezazriem Adama. Teda, aspoň predpokladám, že to je on, podľa fotiek na jeho instagramovom profile. Skláňa sa nad mobilom a tvári sa znudene. Napriek chladu sa mi odrazu spotia dlane. Začnem pochybovať o tom, či to bol dobrý nápad

a v duchu preklínam Sandru, ktorá toto rande naslepo spískala.

Napokon však vystriem ramená a pevne zovriem kľučku. Najhoršie, čo sa mi môže stať, je, že sa strápnim pred chalanom, ktorého už nikdy v živote neuvidím. Aspoň budem mať zábavnú historku.

Vojdem dnu a nasadím si najžiarivejší Annin úsmev, ktorým si zvyčajne získam všetky deti.

„Ahoj,“ pozdravím, keď zastanem pri Adamovom stole.

Zdvihne hlavu a už po prvej sekunde viem, že som sa nemýlila. Za prvý dojem som od tejto jednočlennej poroty práve získala mínus desaťtisíc bodov. Prekvapene zažmurká, potom ešte raz, a napokon zalapá po dychu. Letmo si ma premeria od hlavy po päty a v tvári sa mu mihne náznak sklamaní.

„A-Anna?“ vykoktá. Zhodou okolností to nie je len meno postavy, ktorú hrám v detskom centre, ale naozaj sa tak volám.

„Áno,“ prikývnem. „Prepáč, že idem tak neskoro.“

Postaví sa, aby ma privítal. Hoci má široké ramená a na fotkách pôsobí ako vysoký chalan, je odo mňa o pár centimetrov nižší – a to som si obula čižmy bez podpätkov.

Ufff, toto rande sa začína podobať na riadnu frašku. Natiahnem ruku, kým on sa ku mne nakloní, aby ma pobožkal na líce. Rýchlo sa snažím napraviť svoj omyl, nastavím mu líce, no on sa už stihol odtiahnuť a tiež mi podáva ruku. Nakoniec si nimi iba nemotorne potrasíme. Na Adamovej tvári vidím rovnaké rozpaky, aké prežívam aj ja.

Zložím si ruksak a bundu prevesím cez stoličku. Nenápadne si chrptom ruky prejdem po líci – a ostane mi

na nej slušná vrstva zlatých trblietok. Aspoň ten princenzovský mejkap som si mohla cestou zošúchať, hundrem si v duchu.

Posadíme sa. Adam položí mobil na stôl a nešťastne naň mrkne. Spomeniem si na Sandru, ktorá ma presviedčala, aby som jej určite napísala, ak by sa mi rande nepáčilo. Okamžite mi zavolá a bude sa vydávať za moju mamu – vraj musím ihneď odísť, lebo babka skončila v nemocnici. Smiala som sa, až mi tiekli slzy. Očividne pozerá príliš veľa otrepaných filmov.

Siahnem po nápojovom lístku, aby som si niečím zamestnala ruky.

„Majú tu výbornú kávu od výmyslu sveta a ohromné koláčiky,“ prehodím, kým listujem.

„Nepijem kofeín,“ zamumle Adam. „A teraz veľa trénujem, takže sa snažím jesť najmä bielkoviny a vynechávam sladkosti.“

Tentoraz dostane mínusové body on. Ja totiž žijem pre rýchle sacharidy a v posilňovni som bola naposledy pred dvoma rokmi, keď som tam v lete upratovala ako brigádnička.

„Aký šport robíš?“ spýtam sa, aby reč nestála.

„Kickbox.“

Čakám, či ešte niečo dodá, ale Adam zjavne nepatrí medzi konverzačné typy. Našťastie, hoci som prišla obľčená ako cvok, aspoň som pripravená. Včera som si spísala zoznam vecí, ktoré treba robiť, ak chceme niekoho zaujať. Na prvom mieste bolo, že partnera mám nechať rozprávať o sebe.

„Ako si sa k tomu dostal? A koľko rokov už trénuješ?“

„Začal som v lete, starší brat ma presvedčil.“

Povzbudivo sa usmievam, ale nič viac z neho nedostanem. Nevadí, okamžite prejdem k druhému bodu na zozname – zložiť kompliment.

„Máš perfektnú mikinu,“ pochválím ju. Je tmavomodrá, moja obľúbená farba, s logom hudobného festivalu, kam chodievame so Sandrou.

„Uhm, to mi doniesol brat, keď tam v lete bol.“

Začína ma bolieť sánka z neustáleho usmievania a hlava z toho, ako sa urputne snažím vymýšľať témy. Na sekundu si želim, aby tu namiesto Adama sedel jeho brat. Aspoň by sme sa mohli baviť o hudbe.

Zúfalo sa obzerám, kedy príde obsluha, ale čašník za barom je sklonený nad kávovarom a zachmúrene krúti hlavou.

„Máš nejaké koníčky?“ pokračujem vo svojom zozname. Na internete som našla, že treba klásť otvorené otázky.

„Kickbox,“ odvetí tónom, akoby som bola retardovaná a nepochopila to, čo mi hovoril už po prvý raz.

Prisahám, že keby môj mobil nebol mŕtvý, už by som Sandre poslala SOS, nech ma vytiahne z tejto šlamastiky, aj keby to znelo ako kliše storočia.

„A okrem toho?“ vytisnem zo seba po hlbokom nádychu.

„Hrávam *Call of Duty* s kamošmi.“

Prosím, spýtaj sa, čo baví mňa, posielam mu telepatický odkaz. No Adam iba sedí, poškľuže po mobile, kde na displeji neustále naskakujú nové notifikácie.

V tejto chvíli som vďačná za skúsenosti animátorky – som zvyknutá na to, že ľudia odo mňa čakajú, že ich budem zabávať.

„Ja zase rada čítam,“ prezradím mu. Z ruksaku vytiahnem najnovšiu časť fantasy série, aby som mu ukázala nádhernú oriezkú.

Adam zdesene vyvalí oči, akoby bol posadnutý diablom a ja som práve vytasila Bibliu. Nedúfala som, že bude fanúšikom kníh, ale nenapadlo by mi, že sa mu čítanie tak protiví. Naše prvé rande naslepo práve narazilo na obrovský ľadovec a začalo sa nezadržiateľne potápať.

Odsuniem stoličku a vstanem. „Idem si objednať kávu. Dáš si niečo?“ ukážem na jeho prázdnu fľašku minerálky.

Iba pokrúti hlavou.

Kým kráčam k baru, kútikom oka zachytím, ako nenápadne siahne po mobile a pod stolom doň zúrivo fuká.

„Dobrý deň,“ pozdravím, aby som upútala pozornosť čašníka.

„Čo to bude?“ spýta sa, keď zdvihne hlavu. Prehodí si utierku cez plece a s úsmevom čaká na moju objednávku. Odhrnie si svetlohnedé vlasy z očí, no márne, pretože okamžite spadnú naspäť. Zrejme je to brigádnik, ešte som ho tu nevidela.

„Chai latte,“ objednám si.

Poškriabe sa v hustej štiči.

„Veľmi ma to mrzí, ale práve ho nemáme.“

„Nevadí, tak si dám obyčajné latte.“

„Ani to dnes nie je v ponuke, žiaľ, pokazil sa nám stroj.“ Vyzerá, že mu to je úprimne ľúto.

Obzriem si biedny výber sladkostí v sklenej vitríne. Pôsobia dosť úboho. Všetko tu vyzerá akosi zvädnutejšie, než keď som tu bola naposledy.

„Skúsme teda ovocný čaj,“ rezignujem.

Čo sa s týmto podnikom stalo? Až teraz si všimnem rukou načmáraný nápis ZÁKAZ VSTUPU pri schodoch vedúcich na poschodie. Oblieva ma hanba, že som toto miesto vôbec navrhla na prvé rande. Bohvie, čo si o tom Adam musí myslieť.

„O chvíľku to prinesiem,“ sľúbi čašník.

Vrátim sa k stolu.

„Adam, fakt ma mrzí, že sme nešli niekam inam. Minulý rok to tu...“ začnem.

Vtom mu zazvoní telefón. Na displeji svieti: *Bráško*.

Adam po ňom chmatne ako po záchrannom kolese.

„Ahoj... Čože?! To je strašné! Uhm, áno, hneď.“

Hoci som nepočula druhú stranu konverzácie, prepadne ma predtucha, že presne viem, čo bude nasledovať. Adam vyskočí a chvatne si oblečie bundu.

„Prepáč, musím ísť. Volal mi brat, je to fakt súrne, niečo doma. Ozvem sa ti.“

Kým stihnem zareagovať, už je na ulici. Nepotrebujem ani krištáľovú guľu, aby som vedela, že nikdy viac o ňom nebudem počuť.

*„Láska nie je niečo, čo sa dá nájsť.
Láska je niečo, čo si nájde teba.“
Loretta Young*

Zmätene sa poobzerám, či sa mi to iba nesnívalo, pretože táto situácia je totálne absurdná. Zachytím čašníkov pohľad. Rýchlo odvrátil zrak, ale ten súcitný pohľad mi napovedal, že mu je všetko jasné.

Klesnem na stoličku chrptom k baru, skloním hlavu a zakryjem si tvár rukami. Rozosmejem sa tak silno, až sa mi natriasajú ramená. Po lícach mi tečú slzy a kvapkajú na obal knihy. Zmiešané s trblietkami vyzerajú ako slzy jednorožca. Pri tej myšlienke ma prepadne ďalší záchvat smiechu, až ma chytajú kŕče v bruchu.

Vchodové dvere buchnú, no netuším, či niekto práve prišiel alebo odišiel. V duchu si predstavujem, ako toto celé porozprávam Sandre.

Ktosi za mnou si odkáše.

„Ehm, si v poriadku?“

Dlaňami si narýchlo utriem tvár, hoci si tým iba viac rozmážem mejkap a trblietky. Pomaly sa obrátim. Za

chrbtom mi postáva čašník. V jednej ruke drží vreckovky – vytiahnuté zo škatuľky ako bielu vlajku, v druhej tanierik, na ktorom je položená veľká šálka so šľahačkou. Stôl za ním je prázdny, zákazníci odišli, zostala som tu jediná.

„V úplnom,“ vytisnem zo seba, pretože sa ešte stále neviem prestať smiať.

Zamračí sa. „Myslel som si, že plačeš.“

Rozumiem jeho zmäteniu. Keď videl môj natriasajúci sa chrbát a zbadal, ako mi doslova ušlo rande, ľahko sa pomýlil.

„Iba ak od radosti, že moje utrpenie skončilo,“ pokrútim hlavou, ale vreckovky si vezmem. „Aj tak som vopred vedela, že to bude fiasko.“

Nerozhodne pozrie na šálku a potom ju položí pred oči. Všimnem si, že na ľavom zápästí má vytetovanú drobučku lebku.

„Objedнала som si iba čaj,“ upozorním ho.

„Viem. Toto je na účet podniku. Myslel som si, že to bude cena útechy, ale skôr to vyzerá, že oslavuješ.“ Zdá sa, že sa mu celkom uľavilo. Asi sa bál, že tu chytím hysterický záchvat.

Kreácia, ktorú mi priniesol, vonia ako horúca čokoláda s poriadnou vrstvou šľahačky, karamelovými hoblinkami a zapichol do nej aj dve sladké trubičky. Asi som sa práve trochu zamilovala.

„Vravel si, že máte pokazený stroj.“

„Naozaj nefunguje. Táto je iba z prášku, ale pridal som tam horúce maliny a vajcový likér. Je to naša špecialita.“ Okej, som v tom až po uši. Nie do neho, ale do tohto nápoja.

„Nebude vám to chýbať zo zásob?“ napadne mi. „Aby ti to potom šéf nedal preplatiť.“

Iba mávne rukou. „Ten si to ani nevšímne. Rovnako ako nevidí, že sa mu to tu rozpadá pod rukami.“

Pomiešam čokoládu, naberiem trochu na lyžičku spolu s malinami a likérom a slastne privriem oči. Keď mi nabudúce bude Sandra vybavovať rande, požiadam ju, aby mi radšej kúpila toto.

Čašníik sleduje, ako spokojne pradiem.

„Odteraz budem všetky kamošky s frajermi posielat iba sem,“ obliznem sa. „Ak sa tu rozídu, viem, že bude o ne dobre postarané.“

„To vôbec nie je zlý nápad. Vlastne by to mohol byť skvelý reklamný ťah a získali by sme meno ako ideálny podnik na rozchod. Dali by sme si vytlačiť vlastné vreckovky s nápisom *Nájdeš si lepšieho*. Možno by to tento podnik vytiahlo z problémov,“ uškrnie sa.

Páči sa mi jeho zmysel pre humor a originálny marketingový duch. A tiež oči, ktoré majú neobyčajnú farbu. Okolo zreničky sú jasnozelené a postupne tmavnú, až kým pri okraji nie sú tmavosivé. Má úzky rovný nos a roztopašný úsmev. Odhadujem, že je približne v rovnakom veku ako ja.

„Čo sa s týmto miestom vlastne stalo?“ vyzvedám. „Ešte pred rokom to tu vyzeralo celkom inak.“

„Pokiaľ viem, chlapík, ktorý si budovu prenajíma, má problém s hazardnými hrami a všetko, čo podnik zarobí, nalieva do automatov.“

„Je to škoda,“ vzdychnem si. „Zbožňovala som to tu.“

Čašníik len prikývne. „Ja tiež.“

„Aj ty si sem chodieval? Alebo si tu už pracoval?“ Lovím v pamäti, ale nespomínam si, že by som ho tu niekedy zazrela.

„Tak nejako,“ odvetí neurčito.

Pozriem na stenu, kde visia hodiny. Je sotva deväť a bistro zíva prázdnotou. A pritom v piatok večer podniky v Trnave zvyčajne praskajú vo švíkoch.

„Rýchlo dopijem a zmiznem, nech to tu môžeš skôr zavrieť,“ ponúknem mu. „Zrejme sem už asi nikto nepríde, všetci sú na vianočných trhoch a tu to nepôsobí veľmi sviatočne.“

„Neponáhľaj sa,“ mávne rukou. „Aj tak musím v práci zostať do záverečnej. Zajtra chystáme vianočné karaoke, treba všetko pripraviť.“

Nechá ma v pokoji popíjať čokoládu a čítať si. Takto si predstavujem dokonalé rande, uškrniem sa v duchu. Sladkosti, kniha a svätý pokoj. Nehrniem sa do vzťahu, hoci kamarátka Sandra sa ma v jednom kuse snaží s niekým zoznámiť.

Čašník zatiaľ zájde kamsi dozadu a s niečím buchoce. Po niekoľkých stranách mi napadne, že by som si mohla objednať Bolt, no spomeniem si na vybitý telefón. Vyhrabem ho z ruksaku a postavím sa k baru. O chvíľku sa z dverí označených ako SKLAD vynorí čašník a v náručí nesie obrovskú škatuľu, z ktorej trčí pokrčená postavička Santa Klauza omotaná svetelnými reťazami. Kartón položí k výkladu a opráša si ruky.

„Dáš si ešte niečo?“ spýta sa.

„Nie. Potrebovala by som nabíjačku, mám celkom prázdnu baterku,“ zakývam mobilom v ruke. Zvyčajne sa pri cudzích ľuďoch ostýcham, preto si vždy chystám lístočky a pripravujem témy na konverzáciu. Záleží mi na tom, aký dojem zanechám. No tento chalan ma videl v rozprávkovom kostýme s hrubou vrstvou trblietok na tvári, rozmazaným mejkapom a v momente, keď odo mňa partner na prvom rande utiekol tak rýchlo, že by zahanbil aj olympionika Usaina Bolta. O dobrom dojme

môžem iba snívať. Okrem toho, s takýmto sexi úsmevom je tak ďaleko mimo moju ligu, že by som potrebovala vesmírnu raketu, aby som sa priblížila k jeho stratosfére.

Pohrabe sa v zásuvke a vyberie kábel. Krátky rukáv trička sa kúsok vyhrnie a na ramene zbadám ďalšie tetovanie, tentoraz maličkú fajku na tabak. Pripojí môj mobil na nabíjačku a nechá ho ležať na pulte.

„Čo čítaš?“ zaostrí na knihu, ktorú zvieram pod pazuchou.

Ukážem mu ju. Ako záložka z nej trčí zoznam zásad, ktoré mám dodržiavať na prvom rande.

„To je dark romance?“ zvedavo si obzrie tmavú obálku so striebornými hadmi. Náhodne nalistuje stranu v prostriedku a prebehne si pár odstavcov.

Zasmejem sa. Ani som len netušila, že chalani vôbec poznajú tento žáner.

„Nie, obyčajné fantasy.“

Uprie na mňa pohľad a čaká, či to nejako rozvediem. Takmer mu vyklopím, prečo nemôžem čítať dark romance.

„Človeče, ty si naozaj dobrý,“ vyhrknem, hoci som nemala v úmysle povedať to nahlas.

„V čom?“ uškrnie sa nechápavo.

Nakloním sa cez bar a vytiahnem z knihy zoznam.

„Zaujímať sa o koničky toho druhého; klásť otvorené otázky; po každej odpovedi chvíľku počkať, ľudia majú tendenciu ešte čosi dodať; udržiavať očný kontakt,“ prečítam prvé body.

„Čo to je?“ Ešte stále tomu nerozumie.

„Pred schôdzkou som si spísala tipy, čo robiť, aby všetko išlo hladko, konverzácia nestála a aby sa ten druhý cítil dobre. Ty dodržiavaš všetky body, hoci ani

nie sme na rande. Fakt ti to s ľuďmi ide. Ja som v tom dosť neobratná.“ Mám stovky známych na sociálnych sieťach, v škole som obľúbená, ale stojí ma to veľa námahy – neustále sa snažím, aby ma ľudia mali za každých okolností radi. Možno aj preto trávim najviac času so Sandrou, pred ktorou môžem byť sama sebou, a aj tak ma zbožňuje.

Teraz je rad na ňom, aby sa rozosmial.

„Pripravila si sa, akoby si išla na pracovný pohovor, nie na rande,“ krúti hlavou. Úsmev mu pristane. Jedno oko žmúri viac ako to druhé a jamku na líci má iba pri jednom kútiku. „Skôr si sa mala sústrediť na to, či sa bude páčiť on tebe, a nie naopak.“

„Vždy sa snažím, aby sa ľudia so mnou cítili dobre,“ protestujem. Je to moja slabá stránka. Za každú cenu chcem všetkých potešiť a vyjsť im v ústrety, aj keď na to často napokon doplatím.

„Aj na ľudí, ktorí za to nestoja?“

„Ako vieš, že Adam za to nestál?“

„Pretože bol zbabelec. Ak sa mu rande nepáčilo, mal ti to rovno povedať, ospravedlniť sa a odísť ako chlap. No on zmizol ako smrad. Dúfam, že pod stromček si želal novú osobnosť s chrbtovou kosťou.“

Od pobavenia mi zase začne mykať kútikom úst.

„Vieš, čo je na tom najvtipnejšie? Že kamoška mi navrhovala presne to isté, no ja som odmietla, lebo sa mi to zdalo detinské. Dokážeš si zrejme predstaviť môj šok, keď mi ukradol únikový plán.“

V očiach mu veselo iskří, kým mu to rozprávam.

„Prečo si s ním vlastne išla na rande?“

„Kamarátka Sandra ma presvedčila. V skutočnosti si nikoho nehľadám, no chcela som jej urobiť radosť. Jej otec dostal novú prácu v Prahe a ona sa rozhodla, že

tam prestúpi na univerzitu. Poznáme sa od základky a trápi ju, že ma tu nechá samu. Preto si dala záväzok, že mi do Vianoc nájde na zoznamke frajera, aby som mala niekoho, keď odíde. Ale ako vidíš, vôbec jej to nevyšlo. Stačil mu jediný pohľad na mňa, „ukážem na svoj disneyovský kostým, „aby zistil, že to je stratené.“

„Kvôli hábom predsa nemusíš mať komplexy,“ mykne plecom a kývne na svoje tričko, ktoré vyzerá ako striptérska verzia santovského kostýmu z AliExpressu. Sú na ňom nakreslené vyrysované svaly, takže vyzerá ako nahé telo s bielym golierom a červenou kravatou.

„Mám na sebe kus lacnej handry z vysokohorľavého materiálu. Keby niekto v okolí piatich kilometrov škrtol zápalkou, zhorím ako fakľa.“

„Rozhodne to má, uhm, vianočného ducha,“ poviem váhavo. Ja som tá posledná, ktorá by dnes niekoho mohla súdiť kvôli oblečeniu.

Zasmeje sa, oči sa mu zúžia na drobné štrbinky.

„Je to naša nová uniforma. Majiteľ chcel pritiahnuť zákazníkov a objednal čašníkom niečo tematické. No prišlo nám toto. Povedal, že niekde sa stal omyl, ale už nestíha zabezpečiť nové. Takže teraz tu behám ako *Magic Mike*, akurát neviem tancovať.“

Vyprsknem, pretože to opísal dosť objektívne. Na druhej strane, tento chalan pôsobí, že pod uniformou má lepšie svaly ako tie nakreslené. Podnik by prilákal viac zákazníkov, keby ho tu nechali obsluhovať bez trička.

„Predpokladám, že toto tiež nie je tvoj bežný outfit,“ namieri prstom na môj vyšívaný korzet.

„Nie, zvyčajne sa prezliekam za Snehulienku alebo Elsu,“ odpoviem s kamennou tvárou.

Na chvíľku ho vyvediem z rovnováhy. Zháči sa, ako by sa snažil prísť na to, či naozaj patrí k typom, čo sa do školy prezliekajú za princezné. Dlho sa však nevydržím tváriť vážne, takže sa rýchlo prezradím, že si z neho iba uťahujem. Pokrúti hlavou a hodí do mňa utierku. Chytím ju a automaticky poskladám na úhľadný štvorček. Vysvetlím mu, že si privyrábam ako animátorka a dnes sme na námestí robili program pre deti.

Ponad bar fľochnem na displej telefónu, či sa nabíja. Aj minimum by stačilo na to, aby som mohla zavolať Sandre a povedať jej, že žiaľ, na chalanov pôsobím ako repelent na hmyz.

Čašník si to všimne.

„Pokoje prejdi za bar a vybav si, čo potrebuješ,“ ponúkne mi.

„Nebojíš sa, že ti vykradnem pokladňu alebo čosi podobné?“

Skúmavo si ma obzrie a mávne rukou. „Nevyzeráš, že by si v tej dlhej sukni ďaleko odbehla,“ skonštatuje. „Okrem toho, dnes bola taká mizerná tržba, že keby si tú pokladňu otvorila, ešte by si nám prispela z vlastného.“

Obídem bar a zapnem telefón. Pošlem Sandre správu. Okamžite mi príde hlasovka, že práve vyráža z Bratislavy.

„Dokedy máte otvorené?“ spýtam sa čašníka.

„Do dvanástej,“ informuje ma.

Odpíšem Sandre, že tu na ňu počkám a odložím mobil.

Čašník zatiaľ vysypal obsah škatule do výkladu a pustil sa do rozmotávania svetelných reťazí.

„Ehm,“ zakýva na mňa, pretože nevie, ako ma osloviť.

„Anna,“ predstavím sa.

Prevráti oči a uškrnie sa. „No jasné, ako inak,“ potrasie hlavou. Asi sa mu zdá vtipné, že sa volám rovnako ako moja postava. „Ja som Max.“

„Teší ma.“ Zo žartu si chytím dlhú sukňu a vystrúham pukerlík.

„Vaša Výsosť, podali by ste mi z prvej zásuvky baterky?“ požiada ma, akoby som tu pracovala tisíc rokov.

Vloží ich dovnútra a na reťazi sa okamžite rozsvietia stovky drobných žiaroviek. Vo výklade je prítmie, pretože sem nedosahuje svetlo zo zaprášených lustrov. Elektrické svetielka sa odrážajú v Maxových očiach a na tvári mu vytvárajú zaujímavé tieň, vďaka ktorým pôsobia jeho líčne kosti ako vyrezané z mramoru. Zavesí si reťaz okolo krku a pokračuje v práci.

„Privyrábaš si popri vysokej ako čašník?“ spýtam sa ho.

„Nie, som tu na plný úväzok,“ odvetí bez toho, aby sa na mňa pozrel, pretože sa sústreďuje na prácu. „Nastúpil som na univerzitu, čakalo sa to odo mňa. Vieš si to asi predstaviť – mama doktorka a otec inžinier, takže aj syn by mal získať diplom, nie? No mňa to nebavilo.“ Jeho tón je ľahký a konverzačný, no kdesi hlboko pod povrchom v ňom zaznie smútok.

„Poznám to,“ poviem mäkko. „Moja mama je zubná asistentka. Celý život dúfala, že pôjdem študovať za zubárku, ale neprijali ma.“

„A ty si to tiež chcela?“ mrkne na mňa Max, kým si vešia na krk ďalšiu rozsvietenú reťaz.

„Nie,“ priznám sa. „Uľavilo sa mi, keď ma nevzali. Nesabotovala som prijímačky, poctivo som sa učila, takže som nemala zlé svedomie. Samozrejme, mamu to sklamal. Tak študujem aspoň verejné zdravotníctvo.“

Neviem, či je to šerom, ktoré tu vládne, tichou hudbou alebo Maxovou osobnosťou, ale dokážem vysloviť veci, ktoré si zvyčajne nechávam iba pre seba. Možno je to tým, že nemám pocit, že by ma posudzoval. Asi je to skrytý talent čašníkov. Istotne si tu vypočuje mnoho všelijakých príbehov.

Max strčí do zásuvky jednu z elektronických girland. Zo steny vyletí prúd iskier a svetlá v bistro zlovestne zablikajú. Rýchlo ju pustí a pošúcha si ruku.

„Ešteže študuješ to zdravotníctvo,“ zašomre. „Aspoň mi dáš prvú pomoc, keď ju budem potrebovať.“

Zatváram sa skepticky.

„Bohužiaľ. Ja ti budem vedieť akurát tak povedať, že koláčiky, čo tu ponúkate, sú zrejme už zdraviu škodlivé a nakresliť ti graf, ako rýchlo sa nákaza rozšíri, ak ich niekto zje.“

Max si pobavene odfrkne. „Toto miesto potrebuje dobrého elektrikára alebo exorcistu,“ prehrabne si vlasy. Nechá výzdobu výkladu a zájde na opačný koniec miestnosti, kde stojí čierny reproduktor, ktorý je zrejme súčasťou karaoke stroja k zajtrajšej akcii.

„Radšej vyskúšam aj toto, či nebude vyhadzovať poistky,“ rozhodne sa.

Opatrne ho zapne. Neisto sa pozriem na strop, no lustre neblíkajú, ani iskry nelietajú.

„Anna,“ zakýva na mňa. Keď k nemu podídem, podá mi mikrofón.

„Neviem, či je to dobrý nápad,“ protestujem.

„Nemusíš sa hanbiť,“ nedbá na moje výhovorky. „Sám spievam, akoby som šliapol na lego.“

Strčí mi do ruky zoznam pesničiek. Kým si stihnem vybrať, bistro zaznejú prvé tóny notoricky známej piesne z Ľadového kráľovstva.

„Och, totálne klišé!“ zagúľam očami. „Len preto, že mám na sebe Annin kostým, nemusím ten song predsa poznať.“

Max prižmúri oči, akoby mi neveril ani slovo.

„Ach... no dobre, tak ho viem naspamäť,“ rezignujem.

„To je skvelé, pretože ani tento prekliaty monitor nefunguje,“ stláča Max rôzne gombíky pod čiernym displejom.

Vystupovali sme s touto pesničkou v detskom klube toľkokrát, že by som ju odspievala aj v kóme. Po prvých veršoch sa Max prestane babrať s monitorom a fascinovane sleduje, ako tancujem po bistro. Samozrejme, že to máme nacvičené aj s choreografiou, pri ktorej deti nezostanú sedieť. Keď skončím a ukloním sa, normálne mi zatlieska. Z krku si zvesí jednu z rozsvietených reťazí, skrúti ju do venčeka a položí mi ho na hlavu.

„Korunka pre princeznú,“ uškrnie sa. Potom mu čosi napadne. Vezme ďalšiu reťaz a omotá si ju okolo ramien a rúk. Šfukne vypínačom a bistro sa ponorí do tmy. Jediné svetlo pochádza z mojej korunky a jeho rúk.

Pristúpi ku mne. „Môžem?“ spýta sa a ukáže na môj pás.

Keď prikývnem, jemne mi omotá LED šnúru ako opasok. Sám si zastrčí ďalšie reťaze za pútka džínsov a obkrúti si ich okolo nôh. V tme vyzeráme ako dve žiariace figúrky z počítačovej hry.

„Ideme na to,“ vyhlási a žmurkne na mňa. Pustí Mariah Carey, ktorá je celkom na začiatku zoznamu.

„Nepamätám si slová,“ krútim zúfalo hlavou.

„Budeme improvizovať.“ Zatočí sa a stovky svetielok vytvoria žiarivé tornádo.

„Všetko, čo chcem na Vianoce,“ začne spievať, „je iba veľký kus pizze...“

Od prekvapenia sa zasmejem cez nos tak neelegantly, že to znie ako krochkanie. Keby som bola skutočná princezná, po tomto zvuku by mi okamžite odobrali titul. Zakryjem si tvár, ale Max na mňa ukáže prstom presne ako Mariah v klipe a pokračuje. „... so šunkou a mozzarellou, ktorý si dám iba s tebou...“

Ani zďaleka nemá rozsah na takúto pesničku – pri poslednom vysokom tóne sa mu zlomí hlas, ale je mi to úplne jedno, pretože takto dobre som sa nezapamätala ani nepamätám.

Naznačuje mi, aby som pokračovala. Rýchlo pokrútim hlavou, ale Max na mňa strúha psie oči a vrtí bokmi.

„Kečup a aj olivy, na Vianoce nás spojili,“ naskočím do hudby, dokonca sa mi podarí trafiť aj počet tónov. Max sa potichu tak smeje, až sa mu natriasajú svetielka.

„Ty si cvok,“ chichocem sa.

„Vôbec nie,“ protestuje a tvári sa nadmieru vážne. „Som celkom normálny. Mám ti ukázať potvrdenie od psychiatra?“

Rozosmejem sa ešte viac. Jeho suchý humor sa mi páči čoraz viac.

Po Mariah si púšťame ďalšie vianočné pesničky zo zoznamu, ktorým prebásnime text, pretože monitor stále nefunguje.

„Myslím, že by sme mali niečo zjesť,“ vyhlási Max, keď doznie Jingle Bells, ktorú sme premenovali na Čoko rez.

„Prečo?“ nechápem.

„Nevšimla si si, že všetky naše texty sa točia okolo jedla?“

„No a? Vianoce sú predsa aj o jedle, nie?“

Podozrievalo na mňa zaškúli.

„Uťahuješ si z Vianoc?“ spýta sa. „Pretože ak začneš tvrdiť, že sú to komerčné sviatky, ktoré slúžia len na to, aby reťazce zarobili, budem ťa musieť zdvorilo požiadať, aby si mi vrátila vianočné svetielka,“ komicky oduje spodnú peru.

„No dovoľ? Hovoríš s najväčšou fanúšičkou týchto sviatkov. Milujem Vianoce, už dva týždne pečiem medovníky a som jediná, ktorá nefrfe, že všade vyhrávajú koledy.“

Spokojne prikývne.

„V tom prípade ťa pozývam na punč. Teda, ak ho zvládneš po tej čokoláde.“

„Pche,“ odfrknem, „kedykoľvek! Keby sa za konzumáciu sladkostí udeľovali medaily, bola by som nimi ovešaná ako vianočný stromček.“

„Perfektné!“ poteší sa. „Konečne niekto, kto na mňa nevyťahuje kalorické tabuľky!“

Prekrižim si ukazováky, akoby som vyhánala zlého ducha a nasledujem ho k baru.